

НЕ ПРОПИЛЯВАЙ СТРАДАНИЕТО СИ!

Дейвид Уилкерсън

21 Октомври 1996

„А желая да знаете, братя, че това, което се случи с мен, спомогна още повече за успеха на благовестието“ (Филипяни 1:12).

В този стих Павел казва на християните във Филипи да не се тревожат за нещата, които са чули, че са го сполетели. А тези „неща“ включваха големи мъки и немощи!

Павел написа това послание докато лежеше в затвора в Рим. В този момент той беше стар войн на Евангелието, издържал всяка възможна трудност и човешка мъка. Ако изучаваш живота на Павел, ще видиш нещата, които го сполетяха – корабкрушения, бой, подигравки, ругатни, преследвания, глад, жажда, голота, клевети. Най-голямата скръб за Павел дойде от онези, които наричаха себе си новородени вярващи. Някои от опонентите му бяха завистливи църковни лидери, които настроиха цели събрания срещу него. Те се подиграваха на начина му на живот, на проповедите му, предаваха погрешно посланието му, съмняваха се във властта му. Където и да отидеше Павел, той се изправяше пред скърби, проблеми, мъка.

Въпреки това каза: „...не ме е грижа за нищо...“ (Деяния 20:24). После добави: „За да не се разколебае (притесни) никой от тези скърби. Защото вие сами знаете, че за това сме определени... ви казахме предварително, че ще има да страдаме...“ (1 Солунци 3:3-4).

Павел уверяваше онези вярващи: „Казвах ви през цялото време: ако ще ходите с Исус, ще преживеете скърби. Така че, защо сте толкова изненадани сега, когато те са ви постигнали? Това е живота, за който сме предопределени.“

Павел го повтори дори и по-безцеремонно на филипяните: „Защото на вас ви е дадено относно Христос не само да вярвате в Него, но и да страдате заради Него“ (Филипяни 1:29).

Има една теория в американската църква днес, която казва: „Ако вярата ти работи правилно, няма да страдаш. Ще просперираш и няма да трябва да се тревожиш за нищо.“ Не, тези думи ги няма в Библията! Напротив, Павел казва, че сме били предопределени да страдаме за Христос.

Павел писа още, че всеки ден, когато се събуди „...без да зная какво ще ме сполети там, освен че Светият Дух свидетелства (тържествено ми се заявява) във всеки град, казвайки, че ме очакват окови и скърби“ (Деяния 20:22-23).

Опитай се да си представиш следното: свят Божий човек, който трябва да занесе Евангелието на народите. И при всяко свято поръчение, Святия Дух му прошепва: „Павле, следващата стъпка няма да е лека. Отново ще срещнеш опозиция. Ще имаш още повече скърби и изпитания.”

Намирам живота на този човек за абсолютно невероятен. Представете ли си го? Павел се изправяше пред проблеми и мъки навсякъде. Святия Дух му каза да се качи за мисионерско пътуване на някакъв кораб, който се разби и той трябваше да плува, за да спаси живота си. След това, апостолът се отправи към следващата си задача пеша и бе обран по пътя, а когато стигна, вместо да чуят посланието му, хората му се подиграха и го хвърлиха в затвора.

Бог избави Павел оттам, и когато бе освободен, той отърси праха от нозете си и се залови с новата си задача. Тогава Святия Дух му каза: „Пригответи се, Павле, понеже ще се върнеш в затвора. И тогава ще те бият с камъни. Знаем, че си преживял много, но ти предстоят още повече мъки. Радвай се, Павле, понеже си сметен за достоен да страдаш в името на Христос!”

Павел продължи към следващата спирка, и разбира се, той беше убит с камъни и захвърлен мъртъв. Бог го възкреси. След това, носен от малцината, които го придружаваха, той закуцуква към следващата си задача.

Това беше една църква, която той беше основал. Но когато пристигна, видя, че Александър медникаря беше станал техен лидер. Александър му каза: „Нямаме нужда от теб, Павле.” Този човек беше настроил цялата църква срещу него – техния основател – пастира, който беше куцукал няколко мили само, за да ги види.

Така че, Павел се отправи към следващата си задача и Святия Дух му каза отново: „Това не е всичко, Павле. Предстоят ти още мъки.”

В този момент може би питате: „Чакай малко, ти говориш за живота на Павел, не за моя. Той беше определен от Бог да страда. Аз не съм бил призован към такъв живот.” Грешка! Библията казва: „Много са неволите на праведния, но от всички тях ГОСПОД го избавя” (Псалм 34:19).

Фразата „много са неволите” важи не само за Павел, но и за нас, и аз вярвам, че колкото по-праведни сме, толкова повече неволи преживяваме. Харесва ни да чуваме последната част от стиха: „...но от всички тях ГОСПОД го избавя...” Но наслаждаваме ли се и в първата му част: „Много са неволите на праведния...”?

Аз казвам като Павел: защо сме толкова изненадани, когато страданията идват едно след друго върху нас? Казано ни е да ги очакваме, но ние често викаме изсред тях: „О, Господи, стига толкова! Не разбирам защо трябва да преживявам тези неща. Знаеш, че Те обичам, че съм Ти бил верен. Така че, защо трябва да търпя това? Ти каза, че няма да ми дадеш повече, отколкото мога да понеса, а аз не мога да издържам повече. Моля Те, махни тези проблеми!”

Искаме бързо освобождение. Но страданията ни нямат никакъв смисъл, ако не разберем защо Бог ги позволява. Истината е, че всяка неволя, изпитание, проблем, трудност и разочарование в живота ни са позволени от Господ. Той има определена цел с всички тях. Защо? Защото ни води някъде, опитва се да свърши нещо в нас и чрез нас!

Всички ние знаем, че за Бог е лесно да ни опази от всички неволи. Исус намекна за това, когато попита фарисеите: „Кое е по-лесно да кажа? Прощават ти се греховете!; или: Стани и ходи!“ (Лука 5:23). Той казваше: „Имам силата да направя и двете.“ Та, няма ли да е еднакво лесно за Него да ни предпази от страданията, както и да ни позволи да минем през тях? Той може да ни освободи само с една дума! Но не го прави, а вместо това ни позволява да преминем през мъка - всичко това има Божествена цел.

Ако Господ не позволяваше проблеми в живота ни, това би означавало най-лошата форма на отхвърляне. Все едно Бог казва: „Нямам специална работа за този вярващ, нито планове за живота му, които да послужат като свидетелство. Така че, не трябва да произвеждам нищо в него. Нека остане необучен човек с детски ум. Нека не избилства с благодат. Нека не се учи чрез неволи, така че да не може да учи другите. Нека просто си съществува и умре в детинщината си.“

Познавам християни, които отказват да се учат от неволите си. Не след дълго, когато Бог види, че няма смисъл да им позволява да страдат, Той оттегля неволите. Тези християни просто плават из живота и изглежда, като че ли нямат проблеми. Но това е, защото никъде не отиват! За тях няма бъдеще в Божия план. Те са като децата на Израил, които плаваха из пустинята в продължение на четиридесет години. Бог изпитваше израилтяните много пъти, но най-накрая се отказа!

Нека ти дам ключа към разбирането на неволите ти:

Всяка неволя, която преживяваме, е инвестиция, която Бог прави в нас!

За да изпрати детето си в колеж, от родителя се изисква да направи големи инвестиции и той очаква, че то ще се приспособи към строгостта на обучението. Защо? Дали се надява, че то ще се прибере у дома, ще закачи дипломата си на стената, след което ще си стои вкъщи и ще гледа телевизия? Не! Този родител се надява, че инвестициите му ще се възвърнат, когато то започне добра работа.

По същия начин, когато американската армия предлага безплатно обучение на войниците си, годините обучение се считат за инвестиция. На войника му се казва: „След като завършиш, страната и правителството ти искат една част от твоето време.“ От обучения войник се очаква да служи във въоръжените сили в продължение на няколко години, за да оправдае инвестициите им.

Така е и с Господ и нашите страдания! Всичко, през което преминаваш като християнин е тренировъчно обучение, в което Бог има цел. Той не те спаси, за да пътешестваш на луксозен лайнер в рая – спаси те, за да можеш да бъдеш използван в царството Му. Моментът, в който беше новороден, Той те записа в училището по страдание. И всяка неволя и изпитание, е нов урок от учебната програма!

Някои християни са в детската градина. Изпитанията им не са трудни за разбиране и се понасят много по-лесно. Други са в основното училище и бързо разбират, че живота им е станал малко по-труден. Други са в гимназията, и мъките им са много по-жестоки и трудни за обяснение. Други са в университета – имат зад себе си години на тежки изпитания и много трудности, които им предстоят. Мъките им са най-трудните в целия им живот и те разбират, че се нуждаят от Святия Дух, Който да ги укрепи, за да се справят с тях.

Това, което искам да кажа е, че Бог се нуждае от ветерани в духовната война - хора, които са преминали през много изпитания, за да докажат верността Му на следващото поколение. А всяко наше страдание е инвестиция, която Той прави в нас като Негови ветерани!

Ще попиташ: това означава ли, че Бог кара собствените Си деца да страдат? Чуйте псалмиста: „Защото Ти, Боже, си ни изпитал, пречистил си ни, както се пречиства сребро. Довел си ни в мрежата, сложил си тежък товар на хълбоците ни, направил си хора да яздят на главите ни. Преминахме през огън и вода, но Ти ни изведе в изобилие” (Псалм 66:10-12).

Какво казва псалмиста – откъде идват неволите му? Те дойдоха директно от Божията ръка! Той казва: „Господи, Ти ме постави във води, които ме заляха, така че си помислих, че ще се удавя. Ти ме постави в огъня, за да ме изпиташ, както се изпитва сребро. Вкара ме в мрежата, сложил си товар на хълбоците ми, направил си така, че хора да ме тъпчат!”

Защо Бог позволи тези страдания? Понеже водеше възлюбеното Си дете към „изобилие”. В оригинал на иврит тази дума означава: „място на изобилно плодородие”. Бог казва: „Водя те през всички тези трудни места, за да те направя плодороден за царството Ми!”

Но не всички неволи са от Божията ръка. Много проблеми идват от самия дявол, направо от дъното на ада. „Защото, не от сърце Той (Бог) наскърбява и огорчава човешките синове” (Плачът на Еремия 3:33). Бог казва: „Не изпитвам радост от това да наскърбявам децата Си. Не това е целта Ми, когато позволявам да им се случват проблеми.” Не, Господ го прави само заради святата Си, вечна цел. А тя е да ни доведе до „изобилие”!

Аз не съм апостол и съм начинаещ в сравнение с Павел. Но съм достатъчно възрастен в Господ, за да считам себе си за ветеран във вярата. И като погледна назад в годините, мога да ти кажа, че това беше живот от проблеми, мъки, трудности и разочарования. Писал съм няколко книги по въпроса, но те говорят само за най-същественото.

Свивам се от изумление, когато си спомня всичките скърби, изпитания, дълбоки води, пожари и големи мъки. И обикновено, когато дойдеше мъка, тя не беше сама, а идваха на талази. Много пъти съм си мислил: „Няма как да се отърва от това.” Дори и спомените за неволите са болезнени – за клевети, наказания от Господ, изпитания в служението, лични

нападки, семейни проблеми, физически болки. Но като се сещам за тези години, мога да кажа със сигурност: „Божие Слово е вярно! Той ме избави от всяка неволя, която ме сполетя. Слава да бъде на Него!”

Почти всеки християнин, който чете това послание може да напише книга за проблемите и мъките, които той или тя са преживели. Ако си служил на Господ за какъвто и да е период от време, знам, че имаш какво да разкажеш. Но как ще звучи тази история? Може би горе долу така: „Винаги съм имал мира и почивката на Святия Дух. Имам и чудесно взаимоотношение с Исус. Но в ежедневно ми ходене с Него, в плътта, в която съм облечен, има толкова много болка, отхвърляне, страдание, сълзи. Това е живот на неволи!”

Ако обичаш Исус с цялото си сърце, свидетелството ти ще е: „Бог винаги ме е избавял. Никога не потънах. Все още съм тук и Го хваля. Тези страдания вече са минало. Може да преживявам друга неволя, но всички останали са под кръвта. Аз съм победител, защото Исус ме избави!”

Вероятно понякога почти си припадал. Може да си бил толкова слаб и изтощен, че си мислел, че не можеш да направиш и крачка повече. Но сега, от мястото, на което стоиш в момента, можеш да кажеш: „Повече никога не искам да преминавам през това, но Бог ме избави. Той е верен. Слава на Господ!”

Обаче, Бог не е доволен от едно наше прочувствено „благодаря”. Той по-скоро казва: „Чакай малко, дете Мое. Не те изведох от всички тези проблеми и мъки, само, за да те направя благодарен победител. Не, Аз инвестирах много в теб. Прекарах години да те обучавам, поставих те във всички тези неща с цел. И няма да те оставя да ги пропилиеш сега. Наистина искам инвестицията ми да се възвърне. Казвам ти, най-доброто предстои!”

Когато се издигнеш над нивото на страданията от колежа, Бог отваря очите ти за борещите се твои приятели в детската градина. Тези възлюбени не мислят, че могат да се справят. Така че, какво правиш с опита си от неволите? Бог ти прошепва: „Имам нужда от изпитани ветерани, хора, които са оцелели в дълбоки води и ужасни пожари, които са били пречистени чрез страданията. Искам хора, които са доказали верността Ми към това поколение!” Псалмиста пише: „...за да разказвате на следващото поколение” (Псалм 48:13). „И даже до старост и бели коси, Боже, не ме оставяй, докато не разглася силата Ти на идещото поколение, мощта Ти — на всички, които ще дойдат” (71:18).

Павел обобщава всичко: „А желая да знаете, братя, че това, което се случи с мен, спомогна още повече за успеха на благовестието...” (Филипяни 1:12). Когато Павел написа това, той беше старец с години опит зад себе си и в едно от най-големите изпитания на живота си. Той говори на приятелите си от сърце: „Би било най-страхотното нещо, ако можех да си отида вкъщи и да бъда с Господ. Това е най-голямото ми желание. Но аз съм ветеран, бил съм в страдания и изпитания и знам, че имате нужда от мен тук. Това поколение се нуждае да види страдалец, който оцелява и се радва във всяка неволя. Синът ми, Тимотей, ще преживее всичко, което аз преживях и трябва да знае, че Бог ще го избави. Така че е най-добре да остана и да издържа тези дълбоки мъки. Погледнете ме, не само оцелях, но имам

и истинска надежда. Не съм унил или депресиран. Радвам се в Господ за всичко, от което ме е избавил!”

„...ще остана и ще продължа с всички вас за вашето напредване и радост във вярата” (стих 25). Павел казва: „Знаете, че съм преминал през огън, немощи, обири, корабокрушения. Понякога дори се отчайвах за живота си. Но Бог ме избави от всичко това. Ще продължа да бъда с вас, за да помогна на радостта на вашата вяра. Искам да ви науча, че не трябва да се ужасявате от никой враг!”

Взлюбени, имам въпрос към теб: без значение колко време си ходил с Исус, със сигурност си преминал през болки, изпитания, страдания. Как се държа по време на тях? Какви бяха последствията и резултатите от преживяванията ти? Всичките ти страдания напразни ли бяха? Или позна Божията любов и вяроност по време на тях?

От това как се държим по време на страданията си зависят нашите резултати!

Да кажем, че си посветен вярващ, който е положил живота си за Исус. Имаш бреме за умирация свят, страдаш за изгубените и имаш ясна заповед да занесеш добрата вест в света и да спечелиш души. Така че, казваш на приятелите си, че ще отидеш в един град, за да свидетелстваш за Божията благодат.

Но след като пристигнеш там, пращаш съобщение, че Бог въобще не те използва. Нямах събрание, както беше планувал, служението ти е мъртво. Нямах с какво да се похвалиш за усилията си. И вместо да изпълниш града с Христос, теб те вкарват в затвора!

Как би реагирал, ако всичките ти усилия, труд и посвещение се проваляха? Как би се държал, ако Бог те изолираше, вържеше ти ръцете и те оставеше безпомощен?

Някои християни ще се нацупят. Те ще се усъмнят в Божието слово към тях и във водителството на Святия Дух. Ще спрат да говорят с Исус, ще хленчат, ще се съмняват, ще се оплакват на приятелите си. И всичките изпитания на вярата им – мъките, които имаха за цел да ги хвърлят в обятията на Исус – ще бъдат напразни, без абсолютно никакъв ефект.

Но други християни ще се държат като Павел – ще се зарадват, че са били сметени за достойни да страдат заради Христос. Павел не се опитваше да си обясни страданията. Той откликна с радост, вяра и надежда, защото знаеше, че е обучаван за Божий свидетел! Той писа на приятелите си от затвора: „За моя случай говорят в двореца на Цезар. Всеки в Рим разказва за онова, което ми се случва. Аз съм в затвора заради Исус!” Павел трябва да е бил доста зрелищен в онази затворническа килия – измършавял евреин, който окуражава всички около себе си: „Радвайте се в неволите си. Бог е верен!”

Павел не пропиля нито едно от нещастията си. Той знаеше, че всяко от тях има Божествена цел. Бог наблюдава как се държим и ние по време на изпитанията си. Нека ви покажа три начина, по които пропиляваме страданията си:

1. Ние пропиляваме страданията си чрез мърморене и оплакване. Този вид поведение притеснява Господ. Това беше причината всяко изпитание и неволя, която преживя Израил в пустинята да им се счете за загуба!

Книгата Числа съдържа тъжен пример за пропиленни страдания. Петте дъщери на един човек на име Салпаад отидоха при Моисей да го помолят за място в Обещаната земя с думите: „Баща ни умря в пустинята; а той не беше от дружината на ония, които се събраха против Господа в Кореевата дружина, но умря поради своя си грях; и нямаше синове” (Числа 27:3). Тези жени казаха: „Когато всички въстанаха срещу теб с Корей, баща ни не беше един от тях. Той не се разбунтува, но умря в греховете си.”

Последната фраза ме порази, когато я прочетох: „Той умря в своя си грях.” Това означава, че въпреки, че баща им беше виждал невероятни чудеса – освобождението от Египет; водата, извираща от скалата; манната, слизаща от небето – той умря в неверие с останалите хора от своето поколение – само верните Исус Навиев и Халев оцеляха в пустинята.

Очевидно, петте дъщери бяха родени там и израсли в семейство, пълно с гняв към Бог. Всички изпитания на Израил бяха произвели само твърдо неверие у баща им. Всичко, което тези млади жени бяха слушали, бе мърморене, оплакване и горчивина. На закуска, обяд и вечеря беше постоянно хленчене, без нито дума за вяра в Бог. А сега тези жени трябваше да кажат на Моисей: „Баща ни ни остави без нищо – надежда, имот, свидетелство. Той прекара четиридесет години в горчивина, защото живота му беше труден. Умря в грях, живота му бе напразен!”

Колко ужасно звучи това, но трябва да служи като предупреждение за всички родители, които го четат: децата ти те гледат, когато си в затруднение! И са повлияни за цял живот от поведението ти. Така че – как се държиш? Пилееш ли страданията си не само за себе си, но и за идващите поколения? Или наследниците ти се утвърждават в Христос, когато те чуват да казваш: „Не ми харесва тази беда, но да бъде благословено името на Господ. Той винаги ни избавя!”

Познавам много християни, които стават по-горчиви и нацупени с всяко следващо изпитание. Бихте си казали, че техния Бог е мъртъв. Те дори изглеждат кисели и с годините се превръщат в Сърдитко Петко. Самите изпитания, които са били предназначени да ги обучат и омекотят, изпитания, предназначени от Бог да разкрият верността Му, са ги превърнали в закоравели мърморковци и злобари. Когато ги видя, се питам: „Къде е вярата и доверието им в Господ? Какво ли си мислят децата им?”

Погребал съм много хора през живота си и за това време съм открил следното: онези, които са станали кисели и горчиви гледат безпомощно как роднините им странят от тях. Децата им си тръгват, заедно с внуците и приятелите им. И тези мърморковци умират сами. Бил съм на погребения, на които идваше само един човек. Покойниците бяха почти напълно забравени. Бог позволи да си отидат самотни!

Възлюбени, не пропилявайте страданията си! Нека те произведат сладкия аромат на вяра във вашия Господ. Всичките ви изпитания имат за цел да ви хвърлят в обятията Му, да ви накарат да кажете: „Аз Му принадлежа и Той ми принадлежи, и ще ме изведе от тези беди!“

2. Ние пропиляваме страданията си, когато се изправим пред нови нещастия, без да си спомняме освобожденията от миналото. Имаме склонността да забравяме всяко добро нещо, което Бог е направил за нас!

Когато Давид се изправи пред Голиат, той си припомни старите си победи, за да изгради вярата си: „Когато лъв излезе насреща ми, аз го разкъсвах. И когато ме преследваше мечка, аз я убивах. Сега същият този Бог, Който ме избави от ръмжация лъв и побеснялата мечка, ще ме избави и от този гигант!“

Моисей припомни на Израил всичките им минали избавления. След което ги предупреди: „Само внимавай на себе си и внимавай много за душата си, да не би да забравиш делата, които очите ти видяха, и да не би да се изгубят от сърцето ти през всичките дни на живота ти. И ги предавай на синовете си и на синовете на синовете си“ (Второзаконие 4:9).

За съжаление, Библията казва за Израил: „Не опазиха завета на Бога и отказаха да ходят в закона Му, и забравиха делата Му и чудесата Му, които им показа“ (Псалм 78:10-11). Както израилтяните, и ние сме склонни да казваме, когато сме изправени пред изпитание или скръб: „О, Господи, това е твърде много за мен.“ Но Бог отговаря: „Просто погледни назад и си спомни за Мен!“

Ако трябва, води си дневник, който да ти припомня великите Божии освобождения в живота ти. Пиши си бележки вечер, преди да си легнеш. Направи всичко възможно, за да си припомниш всичко, което Той е направил за теб – всички душевни мъки, през които си преминал, и от които Той те е избавил. Тогава, когато дойде скръбта, отвори тетрадката си и кажи на дявола: „Няма да ме измамиш този път. Моят Бог ме избави преди, ще ме избави и сега!“

3. Пилеем страданията си, когато отказваме да видим, че Бог ни води през тях, за да научи другите. Ние трябва да споделяме преживяванията си с братята и сестрите си, за да докажем Божията вяроност към тях. Трябва да се изправим и да кажем: „Слава на Бог, че съм ветеран. И мога да ви кажа от опит – Той е верен!“ Павел всъщност се хвалеше с неволите си: „...аз нося на тялото си белезите на (Господ) Исус“ (Галатяни 6:17). Той знаеше, че всеки белег носи вечна цел!

Защо мислиш, че Бог те е избавил от всичките ти предишни неволи?

Давид писа: „В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му... Посегна от горе, взе ме, извлече ме от големи води. Избави ме от силния ми враг, от онези, които ме мразеха, защото бяха по-силни от мен. Те ме стигнаха в деня на бедствието ми, но ГОСПОД ми стана подкрепа. И Той ме изведе на широко, освободи ме, защото благоволи в мен“ (Псалм 18:6, 16-19).

Скъпи светия, бъди сигурен – ако преживяваш страдания, това е, защото Бог благоволява в теб. „Господ наказва този, когото люби...” (Евреи 12:6). Неволите ти са знак за Неговата любов!

Трябва също да си спомниш, че това, през което преминаваш, ще свърши. Наскоро четох пасаж в един от дневниците си, който написах, когато преминавах през голямо изпитание. В продължение на три месеца всичките ми бележки са свършвали така: „О, Господи, кога ще приключи този кошмар?” Най-накрая се появиха следните думи: „СВЪРШИ СЕ, ТОЙ МЕ ОСВОБОДИ!”

Честно мога да заявя, че съм научил повече от неволите си, отколкото от добрите времена. Просперитетът не ни учи, учат ни бедите. Хуманистът Алберт Швайцер казва: „Щастието е добро здраве и лоши спомени.” Не, щастието е да си спомним всичките начини, по които Бог ни е избавил!

Отново те питам: как реагираш на страданията си? Пилееш ли ги, превръщаш ли се в човек, който се съмнява и оплаква? Или изграждаш вярата си, знаейки, че твоя Бог освобождава?

Има само един начин да понесеш настоящите си проблеми – спомни си, че небесния ти Баща благоволи в теб! Той има план и е направил огромна инвестиция в теб. И „...Онзи, който е започнал едно добро дело във вас, ще го завърши докрай до Деня на Иисус Христос” (Филипяни 1:6). Баща ти те подготвя да бъдеш ветеран в духовната война, пример за вяра на това поколение. Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Don't Waste Your Afflictions!](#) / [Не пропилявай страданието си!](#)